

Noget tilsvarende gælder den fastlæggelse af sommerhusområder, der i enkelte kommuner skete i bygningsvedtægt i den første tid efter (lands-)byggeovens ikrafttræden den 1. april 1961.

Der foreslås derfor i § 2 b tilvejebragt et regelsæt, der vil betyde, at regionplanlægningen allerede nu kan udføres, uden at alle eksisterende zonegrænser nødvendigvis skal lægges til grund.

De foreslåede regler går ud på, at regionplanmyndigheden — når en regionplan er godkendt — efter *stk. 1* kan pålægge kommunalbestyrelsen at overføre arealerne fra byzone til landzone, hvis arealerne er blevet byzone i kraft af en byudviklingsplan fra før 1970, og fra sommerhusområde til landzone, hvis arealerne er blevet sommerhusområde i kraft af en bygningsvedtægt fra før 1970. I begge tilfælde er det en yderligere betingelse, at arealerne ifølge regionplanen ikke skal anvendes til bymæssig bebyggelse henholdsvis sommerhusbebyggelse. Den præcise afgrænsning af arealerne foreslås i *stk. 2* overladt til kommunalbestyrelsen, jfr. dog klagemuligheden efter *stk. 5*. De foreslåede fremgangsmåderegler i *stk. 3 og 4* må ses på baggrund af, at offentligheden har været inddraget i regionplanens tilvejebringelse, og at zonegrænseflytningen blot er en opfølgning af regionplanens bestemmelser.

Overførslen af arealer til landzone efter § 2 b kan endvidere undtagelsesvis begrunde en ret for ejerne til erstatning ud fra de synspunkter, der har ligget til grund for erstatningsbestemmelsen i by- og landzonelovens § 12. Om dette spørgsmål henvises til den nedenfor under nr. 4 foreslåede nye § 18 a.

Det følger i øvrigt af overførslen af et areal til landzone efter såvel § 2 a som § 2 b, at bestemmelserne i by- og landzonelovens §§ 6-8 fra overførselstidspunktet træder i stedet for de bestemmelser om arealets anvendelse og bebyggelse, som måtte være indeholdt i vedkommende bygnings- eller eventuelt byplanvedtægt.

Til nr. 3.

Ændringen er en konsekvens af det fremsatte selvstændige forslag til lov om ændring af lov om naturfredning, hvorefter bestemmelsen foreslås overført til by- og landzoneloven.

Den foreslåede bestemmelse er uændret i forhold til den gældende bestemmelse i naturfredningslovens § 43, stk. 4, med den ene forskel, at administrationen overføres fra fredningsplanudvalgene til zonelovsmyndigheden, d.v.s. amtsrådene henholdsvis hovedstadsrådet. Det er ikke herved tilsigtet, at der skal ske nogen ændring i de hensyn, der hidtil er varetaget ved administrationen af bestemmelsen. Den foreslåede overførsel af bestemmelsen til by- og

landzoneloven beror alene på, at administrationen af bestemmelsen mere naturligt henhører under de myndigheder, der i øvrigt administrerer reglerne om bebyggelse i det åbne land.

Til nr. 4.

Bestemmelsen knytter sig til den foreslåede nye § 2 b i by- og landzoneloven, jfr. foran under nr. 2.

Da zoneloven trådte i kraft den 1. januar 1970 og opdelte landet i byzoner, sommerhusområder og landzoner, ville der under visse betingelser kunne tillægges ejere af ejendomme i landzone en erstatning af statskassen, jfr. lovens § 12. Erstatningskrav skulle fremsættes inden 1. juli 1970 og påkendes af særlige taksationsmyndigheder, jfr. lovens §§ 14 og 15.

Det findes derfor rigtigst, at der indføres i realiteten tilsvarende regler med gyldighed for den situation, at et areal i overensstemmelse med en godkendt regionplan overføres fra byzone eller sommerhusområde til landzone.

I *stk. 1* foreslås det derfor, at betingelserne i § 12, stk. 1, for tilkendelse af erstatning gøres anvendelige, men at erstatningen skal udredes af regionplanmyndigheden, d. v. s. amtsrådet henholdsvis hovedstadsrådet. I *stk. 2* foreslås det som en parallel til § 12, stk. 2, at erstatningsfastsættelsen skal ske under hensyntagen til forholdene på tidspunktet for kommunalbestyrelsens beslutning i henhold til § 2 b, stk. 2, om at overføre arealet til landzone. Det følger heraf, at tilkendelse af erstatning bl. a. vil forudsætte, at ejeren på tidspunktet for arealets overførsel til landzone har haft rimelig grund til — som følge af ejendommens særlige beliggenhed og særlige beskaffenhed — at påregne, at der inden for en overskuelig tid ville være reel mulighed for at udnytte ejendommen i overensstemmelse med dens hidtidige placering i byzone eller sommerhusområde.

De særlige taksationsmyndigheder efter lovens §§ 14 og 15 har til opgave at forestå det samlede erstatningsopgør én gang for alle for ejendomme, der den 1. januar 1970 var beliggende i landzone. Disse taksationsmyndigheder bortfalder, når de fremsatte erstatningskrav er påkendt, og det findes ikke rimeligt at bevare dem med henblik på erstatningsfastsættelser efter § 18 a. Det foreslås derfor i *stk. 4*, at afgørelse af erstatningskrav rejst i medfør af stk. 1 skal træffes af de almindelige taksationsmyndigheder efter lov om offentlige veje og efter de procedureregler m. v., som denne lov indeholder.

Der er ved § 15 i nærværende lovforslag foreslået tilvejebragt hjemmel for, at erstatninger efter § 18 a kan udredes af midlerne i amtskommunens/